

Arrest

nr. 345 199 van 21 april 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die daarin verklaart afkomstig te zijn uit Kosovo, op 14 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 december 2025.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart een staatsburger van Kosovo te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Zijn eerste verzoek verklaarde het CGVS kennelijk ongegrond aangezien hij zijn werkelijke verblijfsituatie voor zijn komst naar België in februari 2019 niet aannemelijk had gemaakt, en ook aan zijn beweerde problemen die aan de basis lagen van zijn beweerde vertrek in juli 2012 van Kosovo naar Servië (de ontvoering van zijn dochter F. en de steekpartij waarbij zijn zoon M. werd neergestoken) en van zijn later vertrek uit Servië (de belaging van zijn zoon door Servische bureaus die hem aanzagen als een Albanees en zijn daaruit voortgekomen problemen met de politie van Kragujevac) geen geloof kon worden gehecht. Verder werd tevens gesteld dat op basis van de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie evenmin kon gesteld worden dat de algemene situatie voor Roma in Kosovo en Servië aanleiding gaf tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie was evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kon zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tot slot werd vastgesteld dat hij over de nodige beschermingsmogelijkheden in Kosovo beschikt. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 264 194 van 24 november 2021.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken en herhaalt niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat het daar voor hem als Rom niet veilig is, waarbij hij dit kadert in het feit dat Roma er als gemeenschap gediscrimineerd wordt. Hij herhaalt dat de dorpen waar hij vroeger woonde niet meer bestaan, dat alles er werd ingenomen door Albanezen en verwijst hierbij naar de documenten die hij in zijn eerste verzoek neerlegde. Omwille van haar medisch-psychische problematiek kon zijn echtgenote in het kader van haar huidig verzoek niet gehoord worden op de DVZ. Hij stelde in dit verband dat het steekincident van zijn zoon hier de oorzaak van is. Zij zou hierdoor zwaar getraumatiseerd zijn. Hij geeft aan bij terugkeer naar Kosovo gedood te zullen worden omdat hij Rom is.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoeker zich louter beperkt tot een herhaling van asielmotieven die hij in zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk dat zijn leven in Kosovo in gevaar is omdat hij Rom is, want dat Roma er als groep overal gediscrimineerd wordt en dat hij na de oorlog door (etnische) Albanezen belet werd naar zijn woning in Mala Dobranja (Kosovo) terug te keren. Zijn verklaringen kunnen dan ook geenszins een nieuw licht werpen op de eerder gedane beoordeling door het Commissariaat-generaal.

(ii) eventuele problemen van discriminatie in Kosovo niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

(iii) in geval van eventuele (veiligheids)problemen die in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

(iv) de algemene veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo anno 2023 als overwegend stabiel en kalm omschreven wordt. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Er kan al meerdere jaren niet meer gesproken worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheids-incidenten.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen

aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker stelt dat: “Ter ondersteuning van het onderhavige beroep legt de verzoeker een aantal medische documenten over zijn gezondheidstoestand over.

Volgens deze medische documenten moet de betrokkene medicijnen gebruiken en medisch worden behandeld.

Verzoeker is van mening dat hij vanwege zijn etnische afkomst (Roma) en de gezondheidszorg in Kosovo geen toegang heeft tot de zorg die zijn gezondheidstoestand vereist.”

Hij haalt verder aan dat: “Zoals hij bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming al had aangegeven, beschikt hij namelijk niet over een Kosovaars identiteitsbewijs waarmee hij de administratieve stappen kan ondernemen om gratis gezondheidszorg te krijgen.”

Hij verwijst hierbij naar algemene informatie omtrent de (gratis) gezondheidszorg en de situatie van Roma in Kosovo.

De Raad wijst er op dat enkel het medisch attest van 5/11/2024, gevoegd aan zijn verzoekschrift en onderdeel van het “STUK 8: Medische rapporten van CHWAPI”, betrekking heeft op verzoeker zijn medische situatie.

De Raad merkt verder op dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat zijn medische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Kosovo hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoeker moet zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure. De Raad is in casu overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming, te oordelen over de vraag of de verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of de verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)).

Waar verzoeker stelt dat hij niet over Kosovaarse (identiteits)documenten beschikt, wijst de Raad op de vaststellingen gedaan aangaande het bekomen van (identiteits)documenten in Kosovo (en Servië) voor Roma's, en de mogelijkheid tot het bekomen van de Kosovaarse nationaliteit, door de commissaris-generaal in de beslissing genomen in het kader van zijn eerste verzoek: “(...) U stelde bovendien in de periode van eind juni 1999 (na het beëindigen van de oorlog in Kosovo) tot uw beweerde vertrek uit Kosovo in 2012 en ten tijde van uw korte terugkeer van een maand in de periode december 2015 tot januari 2016 nooit in Kosovo over een identiteitsdocument te hebben beschikt. U gaf in dit verband tevens te kennen in deze periode zowel van UNMIK (tijdelijke VN administratie in Kosovo die in de periode juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 verantwoordelijk waren voor de afgifte van identiteitsdocumenten van Kosovo) als van de Kosovaarse autoriteiten nooit een identiteitskaart te hebben gekregen. Als verklaring hiervoor gaf u te kennen dat niemand u ooit in die periode zou geholpen of geïnformeerd hebben om aan UNMIK-documenten te geraken. Daarna durfde u zich evenmin ooit (daarna) tot de Kosovaarse autoriteiten van uw officiële woonplaats te richten voor identiteitsdocumenten (CGVS, p. 4). Dit kan bezwaarlijk als een afdoende uitleg beschouwd worden voor het feit dat u voor een periode van langer dan 10 jaar naliel in Kosovo de gangbare identiteitsdocumenten aan te vragen en uw kinderen te laten registreren. Bovendien kon in die periode door de verschillende politionele autoriteiten in Kosovo bij personencontroles steeds naar dergelijke identiteitsdocumenten gevraagd worden, alsook kan men als

burger van Kosovo uit het bezit van dergelijke identiteitsdocumenten een aantal basisrechten putten. Uit het feit dat u bovendien wel over een attest van de UNMIK Housing and Property Claims Commission beschikt, blijkt bovendien uw toegang tot en kennis van dit VN-bestuur. Uw argument dat niemand u ooit zou hebben geholpen of geïnformeerd om aan UNMIK-identiteitsdocumenten te geraken, houdt dan ook maar weinig steek. Wat dit UNMIK-document betreft, dient bovendien te worden opgemerkt dat dit perfect vanuit het buitenland of via derden ter plaatse kan aangevraagd zijn en dus geen enkel bewijs vormt van uw beweerde langdurig verblijf na de oorlog in Kosovo. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat terugkerende Roma en Ashkali naar de gemeente Lipjan vanaf 2000 geen problemen kenden bij het verwerven van officiële documenten.

Tevens gaf u te kennen ook in Servië nooit aan een identiteitsdocument te zijn geraakt. Wanneer u zich in Kragujevac richtte tot de autoriteiten (gemeente en politie) kreeg u te horen dat ze u daar niet in het systeem konden terugvinden en dat u eerst moest teruggaan naar Kosovo om daar documenten te gaan halen, alvorens u zich bij hen kon inschrijven (CGVS, p. 5). Hieraangaand dient vooreerst te worden opgemerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat lokale autoriteiten in Servië u zouden aangemaand hebben eerst terug te keren naar Kosovo om daar bij de (Kosovaarse) autoriteiten documenten aan te vragen aangezien Servië Kosovo officieel niet als land erkend. Bovendien bleek u tijdens uw persoonlijk onderhoud geen enkele notie te hebben van de Kosovaarse gemeenten in ballingschap die na de oorlog in Kosovo her en der in Servië werden opgericht en tot wie u zich perfect in de na-oorlogse periode had kunnen wenden om Servische identiteitsdocumenten te bekomen. Voorts dient in dit verband te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (die werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat sinds 2011 in Servië een aanzienlijke verbetering werd geboekt in de toegang van Roma tot persoonlijke identiteitsdocumenten, zo ook voor Roma afkomstig uit Kosovo en niet-gedocumenteerde of niet-geregistreerde Roma (zoals uw kinderen). Hierin was een belangrijke rol weggelegd voor het lokale beleidsniveau, in het bijzonder de lokale coördinatoren voor Romazaken (Coordinators for Roma Issues) en de lokale centra voor maatschappelijk werk. Dat in het licht hiervan de lokale autoriteiten in Kragujevac u op geen enkel ogenblik naar dergelijke lokale instanties zouden doorverwezen hebben, doet de wenkbrauwen fronsen.

(...)

Wat betreft Kosovo dient te worden opgemerkt dat de grondwet van de Republiek Kosovo stipuleert dat alle burgers van de voormalige Federale Republiek Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste verblijfplaats in Kosovo hadden, los van de huidige verblijfplaats, aanspraak maken op het Kosovaarse staatsburgerschap. Artikels 28 en 29 van de staatsburgerschapswet (Law on Citizenship of Kosovo, Law Nr. 03/L-034) regelen de status van degenen die als rechtmatige bewoners geregistreerd zijn (legal residents) en van de burgers van het voormalige Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste woonplaats in Kosovo hadden (habitually residing). Iedereen die de voorwaarden vervult, geldt automatisch als staatsburger van de Republiek Kosovo. U maakt aldus aanspraak op de Kosovaarse nationaliteit. Mits de nodige registratie maken ook uw kinderen aanspraak op de Kosovaarse nationaliteit. De staatsburgerschapswet van Kosovo voorziet immers ook in de nationaliteit voor iedereen die geboren is in Kosovo. Wat betreft Servië dient te worden opgemerkt dat Servië tot op heden Kosovo niet erkent als staat en alle personen afkomstig uit Kosovo bijgevolg nog steeds als Servisch staatsburger beschouwt. Uw vrees dient dan ook ten opzichte van Kosovo en/of Servië beoordeeld te worden. Nagegaan dient aldus te worden of u bescherming nodig heeft tegen vervolging of ernstige schade in de landen waarvan u de nationaliteit bezit of kan bezitten.”

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat hij over de Kosovaarse nationaliteit beschikt.

Door louter te stellen dat hij niet over een Kosovaars identiteitsbewijs beschikt, toont verzoeker niet aan dat hij zou hebben geprobeerd om een dergelijk document te bekomen, en dat het voor hem onmogelijk zou zijn om een dergelijk document te kunnen bemachtigen, en bijgevolg niet zou kunnen genieten van de (gratis) gezondheidszorg.

Door louter naar algemene informatie en zijn Roma-afkomst te verwijzen, toont verzoeker evenmin concreet aan dat hij in Kosovo geen toegang zou hebben tot de (gratis) gezondheidszorg.

Dat de behandeling in zijn land van herkomst, Kosovo, niet voldoet aan zijn verwachtingen of aan hetgeen zijn gezondheidstoestand noodzaakt, kan te wijten zijn aan verschillende factoren en houdt op zich geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker wegens een gebrek aan inkomen, financieel niet of moeilijk in staat zal zijn om de kosten voor zijn behandeling zelf te dragen, houdt evenmin verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Kosovo of er in Kosovo geen adequate behandeling voorhanden is, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De eventuele tekortkomingen van het Kosovaarse

gezondheidsstelsel vallen an sich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, maar kunnen wel worden voorgelegd in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker meent dat hij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar Kosovo, dient hij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt verder op dat in de eerste plaats erop dient te worden gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Wat betreft de informatie waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat deze informatie niet van aard is om de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de algemene situatie van Roma in Kosovo en de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden, die steunen op de informatie die blijkt uit de "COI Focus: Kosovo. Algemene Situatie" van 6 januari 2025" in een ander daglicht te stellen.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar informatie die dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse is gesteund.

De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Derhalve kan verzoeker niet volstaan met het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Kosovo voor Roma en het loutere feit dat hij Roma is om aan te tonen dat hij in Kosovo werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het hem aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker in gebreke blijft.

8. Betreffende zijn verwijzing naar rechtspraak van deze Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Bovendien toont verzoeker niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn zaak kenmerken.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 februari 2026 om 10.30 uur staat het volgende vermeld:

“De zaken 346 123 en 346 127 (volgnr. 6) worden samen opgeroepen en met akkoord van beide verzoekende partijen gezamenlijk behandeld.

Tolk 998 legt de eed af en tolkt Rom – Frans in beide zaken. Tolk 1512 staat onder eed en tolkt Frans – Nederlands in beide zaken.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoekers leggen elk een aanvullende nota neer, waarbij onder meer een kopie is gevoegd van hun beider lidkaart van U.R.Y.D., waarvan zij de originelen tonen aan de voorzitter. Zij benadrukken de discriminatie van de Roma-bevolking in Kosovo en vestigen de aandacht op hun medische problemen. Verzoeker heeft de ziekte van Parkinson, is psychisch kwetsbaar en heeft continue zorg nodig. Verzoekster lijdt onder meer aan posttraumatische stress, depressie, herbelevingen en sociale terugtrekking; zij is in behandeling sinds 2019. In hun land van herkomst zijn hun medisch-psychologische problemen nooit behandeld. Ook omwille van hun gevorderde leeftijd hebben zij zorg nodig en indien zij hiervan verstoken blijven na terugkeer naar hun land van herkomst zullen zij in een extreem precaire situatie terechtkomen. Verder bevraagd, wijst verzoeker opnieuw op de discriminatie van de Roma in Kosovo. Zij hebben er niets of niemand meer, hun huis is er afgebrand en zij weten niet wat er momenteel gebeurt. Verzoeker stelt dat hij zelfs geen nationaliteit heeft of deze niet kan aantonen; hij kan enkel bewijzen dat hij Roma is. Uiteraard zou hij liever thuis in Kosovo zijn gebleven, maar dit was onmogelijk en ook al zijn kinderen en kleinkinderen verblijven actueel in België, in een opvangcentrum. Gevraagd of verzoekers een procedure tot erkenning van staatloosheid hebben ingeleid, antwoorden zij ontkennend. Hiernaar gevraagd, wenst verzoekster hier niets aan toe te voegen. De advocaat die hen bijstaat wijst erop dat zij niet kan spreken.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer, waaraan een fotokopie is gevoegd van zijn lidmaatschaps-kaart van URYD evenals die van zijn echtgenote, alsook een attest van URYD van 9 februari 2026 waarin wordt aangegeven dat zij omwille van hun Roma-afkomst niet kunnen terugkeren naar Kosovo.

5. Vraag tot horen

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker op 14 december 2025 een vraag tot horen heeft ingediend met een schriftelijke toelichting alsook een recent OSAR-rapport van 16 oktober 2025, met betrekking tot de situatie van de Roma gemeenschap in Servië.

In dit verband dient te worden onderstreept dat, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten.

Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan derhalve niet als dusdanig worden gebruikt; evenmin biedt een verzoek tot horen de mogelijkheid nieuwe middelen, argumenten of informatie aan te voeren. Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie. Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

In voormelde vraag tot horen verzoekt verzoeker niet slechts om te worden gehoord, maar geeft hij eveneens een verdere toelichting en brengt hij nieuwe elementen ter kennis. Nieuwe elementen moeten echter, in overeenstemming met de procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, door middel van een aanvullende nota ter kennis worden gebracht. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk

aangevoerde toelichting en het bijgebrachte rapport van OSAR van 16 oktober 2025 geen rekening worden gehouden.

6. Het betoog ter zitting en de aangebrachte stukken gevoegd aan de aanvullende nota doen geen afbreuk aan de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 2 december 2025.

6.1. De Raad wijst er vooreerst op dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig beschermingsverzoek.

De Raad herinnert er hierbij aan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

De Raad herinnert er verder aan dat de voorgelegde elementen niet enkel 'nieuw' moeten zijn maar ook de kans aanzienlijk groter moeten maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het louter 'nieuw' zijn, volstaat dus niet opdat een volgende beschermingsverzoek in toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

6.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met verzoekers Roma-origine en zijn nieuwe verklaringen. De commissaris-generaal heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, zoals ook bevestigd door de Raad in voormelde beschikking.

6.3. Verzoeker benadrukt ter zitting de discriminatie van de Roma-bevolking in Kosovo en vestigt de aandacht op zijn psycho-medische problemen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd rekening gehouden met de Roma-origine van verzoeker en werd de situatie van de Roma in Kosovo uitgebreid besproken. In het kader van zijn huidige beschermingsverzoek gaf hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk aan over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek, 8 juli 2025, vraag nr. 6 a). Dit werd ook zo in de bestreden beslissing aangeduid: "*U verklaart in het kader van uw huidig verzoek over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken (...)*." Door ter zitting louter het tegendeel voor te houden, doet hij hier niet anders over denken. In zijn verzoekschrift heeft verzoeker dit niet betwist, doch heeft hij enkel aangevoerd dat niet beschikte over een Kosovaars identiteitsbewijs. Hierop is uitgebreid geantwoord in punt 7 van de beschikking, hetgeen verzoeker tijdens zijn betoog ter terechtzitting geheel ongemoeid laat.

Verder doet hij geen afbreuk aan wat in punt 7 van de beschikking werd uiteengezet betreffende zijn medische problemen, die in het verzoekschrift werden benadrukt. In het aan het verzoekschrift gevoegde attest van 5 november 2024 wordt het vermoeden geuit dat verzoeker de ziekte van Parkinson heeft. Door ter zitting louter opnieuw te verwijzen naar voorgaande elementen, gaat verzoeker geenszins concreet en inhoudelijk in op de bevindingen die in punt 7 van de beschikking worden uiteengezet en laat hij geheel na hierop een ander licht te werpen. De bevindingen hierover in de beschikking blijven derhalve onverminderd overeind.

Verder benadrukt de Raad dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een

zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

In de bestreden beslissing wordt de Roma-origine van verzoeker in rekening gebracht waarbij onder verwijzing naar de COI Focus “Kosovo Algemene Situatie” van 6 januari 2025 wordt gemotiveerd dat *“heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. deze gemeenschappen (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of RAE-kinderen al vroeg van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via opeenvolgende strategieën en bijbehorende actieplannen tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In 2022 heeft de Kosovaarse regering de Strategy for the Advancement of the Rights of the Roma and Ashkali communities 2022-2026 aangenomen, samen met het bijbehorend Actieplan 2022-2024, die gericht zijn op een verdere verbetering van de rechten van deze gemeenschappen in diverse domeinen. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de RAE in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. In de loop van 2018 en 2019 heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergieën in meerdere gemeenten met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het betreft hier onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, waaronder versterking van onderwijscapaciteiten voor kinderen uit deze minderheidsgroepen. Sinds januari 2021 is de tweede fase van het ROMACTED-steunprogramma van start gegaan. Intussen is er ook een Nationaal Platform voor Bescherming tegen Discriminatie voor de RAE-gemeenschappen opgericht, dat RAE kunnen gebruiken om gevallen van discriminatie te melden. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo’s actief die opkomen voor de rechten en integratie van RAE.”*

Dat veel Roma zich in een socio-economisch moeilijke situatie bevinden en dat er nog discriminatie is (onder meer op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs en tewerkstelling), betreffen stuk voor stuk elementen die in de door verwerende partij gehanteerde informatie en in de bestreden beslissing alsook in de beschikking uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht.

Zoals in de beschikking gedeut, blijkt *“uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.”*

Het door verzoeker bijgebrachte attest van URYD (een organisatie die zich inzet voor Roma-vluchtelingen uit Kosovo, en waarvan verzoeker kennelijk lid is) waarin de moeilijke situatie van de Roma in Kosovo wordt benadrukt, ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde gedane analyse van de situatie voor Roma in Kosovo is gesteund. Verzoeker brengt bijgevolg geen elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

De bevindingen van URYD blijven bovendien algemeen van aard en zijn niet specifiek toegespitst op de individuele situatie van verzoeker. Er worden, noch door verzoeker noch in het attest van URYD, concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aangebracht waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Kosovo persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er dient immers te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor vervolging, dan wel het lopen van een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat hij in geval van terugkeer naar Kosovo omwille van zijn Roma-afkomst een persoonlijk risico loopt. Uit het administratief dossier van verzoeker kan niet blijken dat dat hij nergens in Kosovo geen toegang zou hebben tot de beschikbare gezondheidsdiensten; verzoeker

maakte nergens melding van het feit dat er ooit sprake is geweest van het hem ontzeggen van medische hulp in Kosovo.

6.4. Wat betreft verzoekers medische problemen zoals deze blijken uit zijn verklaringen en de voorgelegde medisch attesten, verwijst de Raad vooreerst naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In casu toont verzoeker niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Kosovaarse overheden of hulpverleners hem opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in Kosovo geen toegang zou hebben tot de benodigde medische behandeling en/of bijkomende zorg omwille van zijn gevorderde leeftijd. Uit de COI Focus “Kosovo Algemene Situatie” van 6 januari 2025 blijkt voorts dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, maar dat deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma.

Het attest van URYD maakt op algemene wijze gewag van een ontoereikende medische infrastructuur, in combinatie met de algemene onveiligheid en de structurele discriminatie van de Roma, maar hierin worden geen concrete elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker als Kosovaars staatsburger en Rom op intentionele en gerichte wijze medische en/of psychologische behandeling zou worden ontzegd of hem opzettelijk toegang tot medicamenteuze ondersteuning of bijkomende zorg zou worden geweigerd. Verzoeker brengt ook geen andere elementen bij die hierop wijzen. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Kosovo een reëel risico bestaat dat hem opzettelijk de benodigde medische en/of psychologische zorgen zouden worden ontzegd of geweigerd. De Raad herinnert er hierbij nog aan dat uit de landeninformatie niet zonder meer blijkt dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.

Indien verzoeker meent dat hij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar Kosovo, dient hij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals ook geduid in punt 7 van voormelde beschikking.

6.5. Verzoeker voert ter zitting nog aan dat zij in Kosovo niemand meer hebben, hun huis er is afgebrand en zij niet weten wat er momenteel gebeurt. De Raad stelt vast dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift geen enkele opmerking heeft gemaakt. De Raad beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft

immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

6.6. Verzoeker brengt, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

7. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO